

Prolog

MYNDIGHEDERNE SLOG TIL præcis klokken 03.00 om natten, og operationen blev gennemført med militærisk præcision og beslutsomhed. Godt hundrede politifolk deltog, men styrken var domineret af mandskab med elefanthuer og i helt sorte uniformer. Ni forskellige indtrængningsgrupper blev hver anført af en leder og to mand med kraftigt forceringsværktøj, der havde til opgave på under fem sekunder at smadre enhver tænkelig dør, man måtte støde på ude i forstaden. To specialenheder med sværere bevæbning blev holdt i reserve og kunne tilkaldes over radioen på mindre end fyrre sekunder. En række skarpskytter med natkikkertsigte var anbragt, så de dækkede samtlige boligkomplekssets opgange.

Operationsledelsen havde efter en del diskussion valgt at slå til netop her klokken tre om natten, fordi de mistænkte såvel omkring midnat som ved daggry kunne være vågne i forbindelse med diverse bønner. Denne kalkulation viste sig i det mindste ikke at være forkert, eftersom samtlige objekter blev overrumplet i eller lige ved deres senge.

Mindre end tre minutter efter den simultane indtrængning i ni lejligheder begyndte de første pågrebne at blive ført ud, med hænderne lagt i strips – plastichåndjern af samme model som i den amerikanske hær – og hætter trukket ned over hovedet. Hver enkelt pågrebet blev ført, for nogle fås vedkommende slæbt, barfodet gennem tøsneen af to maskerede politifolk. Sorte kassevogne rullede frem i perfekt orden og opslugte hurtigt de pågrebne for straks efter at køre væk med dem. Nogle få mænd strittede imod, og en del ældre kvinder skreg hysterisk. Men hele operationen forløb eksemplarisk hurtigt og smertefrit. Godt halvtreds objekter blev kørt bort på under ni minutter, hvilket var en anelse foran tidsplanen.

Derefter indledte man fase to. I alle ni lejligheder blev der foretaget en summarisk husundersøgelse, hvor alt af interesse blev pakket ned i sorte, nummererede plastsække – bortset fra samtlige computere, hvis harddiske man fjernede på stedet.

Tv-billederne blev meget dramatiske, og det samme gjorde for øvrigt de stillbilleder, som pressefotograferne fra den eneste tilstedeværende avis nåede at tage under det hastige forløb: den sorte vinternat som baggrund, rækker af mennesker med bagbundne hænder, alle i pyjamas, med sorte hætter trukket ned over hovedet. Nogle i tøfler, andre barfodede. Hærdebrede, maskerede politimænd i sorte uniformer og med automatvåben i hænderne.

Men eftersom det ikke er sandt, at et billede siger mere end tusind ord, krævede billeder med så dramatiske scener at blive udlagt af de tv-reportere og formiddagsbladsjournalister, som operationsledelsen havde vist den særlige tillid at lade være til stede. For i sig selv kunne billedmaterialet jo lige så godt få iagttageren til at tænke på en latinamerikansk dødskommando i diktaturtiden som på noget ganske andet: Heltmodige politifolk, der fjernede noget, som var til kolossal fare for alle landets borgere.

Såvel tv-stationen som formiddagsavisen overgik operationsledelsens forhåbninger med deres samstemmende og korrekte informationer til læsere og seere. Nationen havde netop på et hængende hår afværget “noget af det alvorligste, der nogensinde er sket i landets historie”, som den velforberejede justitsminister fra den nye borgerlige regering formulerede det i et eksklusivt interview til såvel formiddagsavisen som den betroede tv-station. Hvad der mere konkret lå i dette “det alvorligste nogensinde”, uddybede hun ikke under henvisning til den følsomme efterforskningssituation.

Det hindrede dog ikke hverken avisen eller tv-journalisterne i at redegøre detaljeret for den frygtelige trussel, man netop havde afværget. En specialenhed fra terrorpolitiet havde sammen med Säpo – Sikkerhedspolitiet – sprængt selve al-Qaeda's centrum i Sverige. Med fænomenal præcision havde man slået til blot få dage, i værste fald timer, før terroristerne ville have gjort det. Blandt deres mål var såvel dronning Silvia som synagogen i Stock-

holm, statsministerens private hjem i de nordlige forstæder og sportsarenaen Globen, som den kristent fundamentalistiske sekt Livets Ord havde lejet til et helaftensshow med landets mest elskede sangerinde Carola.

Når en tv-station og en stor formiddagsavis sammen går ud med årets scoop, oven i købet garneret med noget, der kun kan tolkes som en bekræftelse fra landets justitsminister, træder der nogle ubønhørlige mekanismer i funktion.

De følgende dage siger Sikkerhedspolitiet ingenting, man hverken bekræfter eller afkræfter efterforskningens uhyre betydning og følsomhed. Fra regeringen samme signal.

Men de behøver heller ikke at sige noget. Historien vokser af sig selv i mindst to døgn, også uden nye faktuelle oplysninger. De aviser og tv-stationer, der konkurrerer med de af Sikkerhedspolitiet særligt begunstigede, som var først ude med scoopet, må ganske enkelt skrive af og gentage, hvad der allerede er blevet sagt. De kan måske forsøge sig med et mere dramatisk layout såsom computermanipulerede billeder af Osama bin Laden, hvor hans hænder er blevet til lange kløer, og han truer med at kvæle hele nationen. Og de kan selvfølgelig interviewe diverse eksperter, som altid kører med på historien. Logikken er meget enkel. At Osama bin Ladens svenske lokalafdeling havde planlagt at dræbe dronning Silvia, for ikke at tale om den populære sangerinde, er en rigtig god historie, ikke mindst kommercielt. At man måske ikke ved, om det nu også er sandt, er ingen historie overhovedet.

Før eller siden får historien nyt brændstof. Og denne gang fik den det på dag tre.

På grund af årstiden var der få vidner ud over tilfældigvis samme tv-station, der var på pletten, da al-Qaeda's svenske centrum blev uskadeliggjort. Og lige så tilfældigt samme formiddagsavis som sidst, Kvällspressen, repræsenteret ved sin særlige terror-ekspert med fotografer. Derudover kun et kristent syrisk par, som var taget ud til deres kolonihavehus for at reparere et utæt tag. De gav dramatiske øjenvidneskildringer, da de blev interviewet.

Manden havde forladt tagarbejdet for at gå afsides et øjeblik. Men han blev stående med åben gylp og troede sig hensat til sit

tilbagevendende mareridt, barndommen i en landsby i Anatolien, da han så camouflagede, maskerede soldater med automatvåben i hænderne nærme sig fra alle sider.

Jo, politifolkene kastede sig over ham og hans kone og bagbandt dem, men slap dem fri igen, efter at de havde forklaret, at de var kristne – sådan tolkede han i hvert fald selv den lykkelige udgang på dramaet.

Aktionen gjaldt et kolonihavehus tredive meter borte. Der beslaglagde man – ifølge en kort udtalelse fra politiets operationsledelse – “en betydelig mængde ammoniumnitrat”. Meddelelsen blev fulgt op med oplysningen om, at husundersøgelsen var blevet gennemført på et konspiratorisk skjulested, der tilhørte to af de anholdte terrorister. Samt den nærmest lakoniske påpegnings af, at ammoniumnitrat var det sprængstof, der blev brugt såvel ved det første, mislykkede attentat mod World Trade Center i 1993 som af terroristen Timothy McVeigh i 1995, da han dræbte 168 mennesker med en bombe i Oklahoma City.

Det holdt historien i kog i to dage mere. Billeder af ødelæggelserne i Oklahoma City. Billeder af Osama bin Laden.

Dagen efter blev hen ved fyrre af de anholdte muslimer løsladt, og Sikkerhedspolitiet indkaldte til pressekonference. På pressekonferencen oplyste man, at ni af de terrorismistænkte var blevet varetægtsfængslet, og at de løsladte var slægtninge eller medlemmer af terroristernes bekendtskabskreds, som ikke var mistænkt for noget kriminelt. Det havde imidlertid været formålstjenligt at frihedsberøve disse personer i terroristcellens periferi, mens man gennemførte en række rutinemæssige afhøringer og fik systematiseret alle husundersøgelserne. Man havde et meget stort antal beslaglagte genstande, der skulle sorteres og systematiseres. Før 11. september havde det næppe været muligt at frihedsberøve så mange personer, men i kraft af de senere års forbedringer af retsplejeloven var der nu solid hjemmel for en sådan smidig fremgangsmåde.

Det beslaglagte gods fra de ni lejligheder omfattede en del yderst foruroligende objekter. Man havde for eksempel fundet TATP, et sprængstof der i terroristkredse gik under navnet “Satans

Mor”, og som senest var blevet brugt ved terrorangrebet i London den 7. juli 2005.

Endvidere havde man i endnu et kolonihavehus, der tilhørte en af de hovedmistænkte og varetægtsfængslede, fundet et depot af metalstumper af den slags, terrorister ofte kommer i deres bomber for at opnå det maksimale antal personskader ved et angreb. Om sprængstoffet TATP kunne man også oplyse, at det hyppigt anvendes i kombination med netop ammoniumnitrat som en slags tændsats, der får sidstnævnte til at detonere.

Sikkerhedspoliitiets talsmand ville i øvrigt ikke give nogen detaljer vedrørende terroristernes påtænkte mål, men direkte adspurgt fandt han heller ingen grund til at korrigere eller blot nuancere justitsministerens første kommentar, altså at det, man havde afsløret og nu med stor sandsynlighed forhindret, ville være blevet den frygteligste begivenhed i landets historie. Man ville dog hverken be- eller afkræfte, at Hendes Majestæt Dronning Silvia skulle have været et af terroristernes primære mål.

Over to hundrede skuffet mumlende journalister forlod lokalet, da pressekonferencen pludselig blev erklæret for slut. Nøgternt set var der ikke kommet ret meget mere kød på terrrorsagen. Hvad der dominerede medierne de følgende dage, var mest diverse tegninger af, hvordan sådan nogle bomber var konstrueret og henvisninger til andre tilfælde, hvor netop kombinationen af TATP og ammoniumnitrat var blevet brugt ved terrorangreb, for eksempel på Bali i 2002. Ganske vist var et par snese tidligere mistænkte muslimer nu ikke længere mistænkte og på fri fod. Men de få journalister, der satsede på at opstøve noget nyt ad den vej, blev hurtigt skuffede. Ingen af de løsladte familiemedlemmer ville medvirke i medierne, hverken med navn og billede eller nogen form for kommentarer; de ville ikke engang fortælle om, hvordan det gik til, da de blev pågrebet under den første store, naturlige politiaktion. Muslimernes tavshed og manglende vilje til at forsvare sig selv eller deres frihedsberøvede slægtninge vakte til at begynde med mistænksomhed. Men hårdt presset af radioens nyhedsprogram Dagens Eko indrømmede en af anklagerne langt senere, at samtlige de løsladte havde fået forbud mod at udtale

sig. De risikerede altså såvel straf som – i tilfælde af udenlandsk statsborgerskab – øjeblikkelig udvisning, hvis de svarede på nogen spørgsmål fra medierne.

De følgende dage havde medierne reelt kun to standardvinkler at arbejde ud fra, mens de ventede på mere konkret nyt fra myndighederne.

Den første vinkel var noget spekulativ, men en ganske interessant arbejdsopgave. I og med at justitsministeren havde sagt, at Sikkerhedspolitiet havde afværget den værste katastrofe i nationens historie, kunne man jo anstille en række sammenligninger.

Gik man tilbage til 1600-tallet, indtraf den største katastrofe den 1. juni 1676, da den svenske flåde med en række besynderlige manøvrer besejrede sig selv under et søslag mod Danmark. Inden den danske flåde overhovedet var kommet på skudhold, lykkedes det den øverstbefalende på datidens største krigsskib, *Kronan*, at sænke sit eget skib. Alene det kostede 650 sømænd livet og det efterfølgende slag yderligere et par tusinde.

I slaget ved Poltava i 1709 knuste russerne den svenske hær – 8.000 døde og 3.000 fanger.

Men måske havde justitsministeren ikke tænkt så langt tilbage med sin historiske sammenligning. Holdt man sig til de senere års største katastrofer, var der færgen *Estomias* forlis med omkring 800 døde og tsunamikatastrofen i Thailand i juli 2004, hvor flodbølgen kostede hen ved tusind svenske turister livet.

Konklusionen var altså, at mindst tusind mennesker ville være døde, hvis ikke Sikkerhedspolitiet havde forpurret det planlagte terrorangreb.

Et mere rutinemæssigt mediegreb i forbindelse med stillestående terrorsager er at inddrage eksperter fra nær og fjern. Eksperterne er altid villige til at bekræfte de værste skrækscenarier og viser sig altid i besiddelse af en forbløffende insideviden.

Eksperten Rolf Tophoven fra Institut für Terrorismusforschung & Sicherheitspolitik i Berlin kunne således i et langt tv-interview dagen efter fortælle, at man i Sverige stod over for den nye generation af islamistiske terrorister, der ikke længere var underlagt ordrer udefra, men dannede spontane aktionsgrupper i deres nye

hjemlande og derfor var særlig svære at optrevle. Mønsteret var det samme i både Tyskland, Frankrig og Storbritannien.

Ifølge pressetalsmanden for den engelske sikkerhedstjeneste MI5 havde man nu alene i Storbritannien 16.000 indenlandske terrorister under særlig overvågning, og MI5 havde sidste år afværget over 3.000 attentater fra sådanne indenlandske grupper.

Sveriges førende terrorekspert, Magnus Ranstorp fra Forsvarets Forskningsinstitut, beskrev malende, hvordan de nu pågrebne og uskadeliggjorte terrorister var blevet inspireret af islamistiske hjemmesider, hvilket var typisk for udviklingen de senere år. Al-Qaeda og andre terrororganisationer var rykket ud i cyberspace, hvor de udspyrede enorme mængder materiale, der tjente tre formål: at ophidse unge muslimer med videoklip fra forskellige konfliktområder, der angiveligt viser, hvor dårligt muslimerne bliver behandlet, at give udførlige anvisninger på, hvordan man fremstiller bomber, samt at instruere folk i, hvordan de undgår myndighedernes kontrol og efterforskningstiltag, forklarede Rans-torp.

Derefter brugte medierne et par dage på at lede efter terrorisme på nettet for at illustrere, hvad der havde inspireret den svenske terrorliga.

Så var tiden inde til de første politiske udspil. Den nye justitsminister fortalte i en stort opslået debatartikel, at hun og regeringen nu forberedte en ny lovpakke med skrappe regler. Det var nemlig på tide at vågne op fra noget, hun kaldte tornerosesøvn. Selvom vi på et teoretisk plan længe havde vidst, at også vores på overfladen så fredelige afkrog af verden kunne blive mål for netop den slags frygtelige angreb, som den svenske sikkerhedstjeneste havde formået at afværge, var følelser og ønsketænkning kommet på tværs. Derfor var det ikke en dag for tidligt at vågne op og tage fat på disse altoverskyggende problemer for alvor. Det gik ikke længere at være naiv.

Den politiske enighed kunne heldigvis betegnes som stor, i hvert fald når det gjaldt nogle første, enkle tiltag såsom at intensivere overvågningen af visse forstadsområder, hvor specielt nogle velkendte samlingssteder og moskéer burde under lup. Endvidere

ville det inden for en meget nær fremtid – det krævede kun små og enkle lovændringer – blive muligt at overvåge al kommunikation via sms og andre meddelelsestjenester på det mobile telenet og naturligvis ligeledes al computertrafik.

Den nye statsminister havde ikke mange kommentarer, men erklærede, at han naturligvis bakkede op om de nye lovforslag, og at han støttede landets sikkerhedstjenester hundrede procent.

Det var omkring dette tidspunkt, hvor den største terrrorsag nogensinde begyndte at glide over i en politisk diskussion om, hvilke forbedringer der var påkrævet i terrorlovgivningen, at hele historien tabte fart. Medierne havde fremstillet alle tænkelige bomber og viderebragt opskriften med såvel konstruktionskitser som effektfulde eksplosionsstjerner, styrtende fly og udbombede offentlige bygninger. Der var blevet kogt, hvad der kunne koges af suppe på islams farlighed i visse forstæder, en række imamer, der hævdede at være imod terrorisme, var blevet interviewet igen og igen, og selv terroreksperterne havde tabt gejsten og optrådte ikke længere i medierne.

Journalisterne vendte sig mod andre emner, mens de afventede konkrete nyheder. Ni terrorister sad stadig varetægtsfængslet, så historien kunne jo ikke bare dø.

Men fra Sikkerhedspolitiet hørte man ikke en lyd. Hvilket blev forklaret med sagens uhørte karakter og omfang og krav om total mørklægning.

Des større overraskelse vakte det, da landsretten besluttede at sætte to af de ni terrorister på fri fod. Det kunne dermed se ud, som om de var uskyldige, idet domstolen altså ikke fandt, at der var "skellig grund" til at opretholde varetægtsfængslingen. Men Sikkerhedspolitiets informationsafdeling forklarede på et pressemøde, at det blot beroede på en "teknisk detalje". De to løsladte var stadig i høj grad sigtede, men her efter nogle uger kunne de ikke længere påvirke den igangværende forundersøgelse. De fik derfor lov til at være på fri fod, mens de afventede videre retsforfølgelse.

De to mænd fik dog kun kort tid ude i friheden. Sikkerhedspolitiet anholdt dem igen under henvisning til, at de vurderedes

at udgøre en trussel mod landets sikkerhed og derfor ifølge terrorlovene kunne frihedsberøves uden krav om hverken konkrete sigtelser eller domstolsafgørelse. Ingen af de to terrorister nåede at udtale sig, inden de forsvandt ind i tavsheden igen.

Men derefter begyndte tiden at gå, uden at den angiveligt største terrrorsag i landets historie fik den mindste smule nyhedsnæring. Terrorexperterne forklarede, at dette umiddelbart forbløffende forhold var helt normalt. I Storbritannien var det efterhånden almindeligt med varetægtsfængslinger i flere år, når det gjaldt denne meget specielle og efterforskningsmæssigt krævende form for kriminalitet. Den terrorbande fra London, der havde planlagt at sprænge elleve amerikanske passagerfly i luften med læskedrikflasker, sad for eksempel stadig bag lås og slå. Den terrorbande, det danske politi havde pågrebet for godt et halvt år siden, var også under arrest. Det kunne måske virke lidt underligt, at den slags sager tog længere tid at efterforske end almindelige forbrydelser, men det var et spørgsmål om retssikkerhed.

Den største og farligste terrorbande i landets historie, "al-Qaeda's svenske hovedkvarter", var i hvert fald for en tid på vej ind i glemslen.

1

LATTERBRØL VAR IKKE hverdagskost i Statsadvokaturen for Økonomisk Kriminalitet, i daglig tale Økokrim eller slet og ret bagmandspolitiet. Da slet ikke efter det seneste rigsdagsvalg, idet den nye borgerlige regering dårligt nok var blevet dannet, før den erklærede, at den alvorligt overvejede at nedlægge hele butikken. Ikke fordi man ville indstille al jagt på økonomisk kriminelle, slet ikke. Men det nye styre ville fokusere på de forbrydelser, der gik ud over enkeltindivider, i særdeleshed voldskriminaliteten. Og Økokrim jagede hovedsagelig den slags forbrydere, der påførte staten, eller skatteyderne som kollektiv, økonomisk skade.

Ud fra en forretningsmæssig betragtning var nedlæggelsesprojektet hul i hovedet, mente Ewa Johnsén, eller Ewa Johnsén-Tanguy, som hun med en vis ubeslutsomhed kaldte sig, efter at hun var blevet gift med Pierre. At bagmandspolitiet var en torn i øjet på en del konservative vælgere, kunne man forstå, ja, ligefrem acceptere. Skattesnyd harmede venstrefløjsvælgere mere end højrefløjsvælgere. Men rent nøgternt betragtet inddrev hun og hendes kolleger hvert år hundreder af millioner fra skatteunddragere og mere systematiske bedragere. Fjernede man den indkomstkilde for i stedet at satse på ordenspolitiet og endnu flere terroristjægere i Sikkerhedspolitiet, blev det nogle vældig dyre betjente ude på gader og stræder. Og noget dyrt aflytningsudstyr selvfølgelig også. Ren matematik.

Som situationen var, burde det altså have ligget både hende selv og arbejdskammeraterne i efterforskningsgruppen temmelig fjernt at briste i latter. Flere af dem risikerede rent faktisk at blive arbejdsløse, eftersom de hverken var politifolk eller jurister.

Ikke desto mindre havde hele gruppen skreget af grin under gennemgangen af, hvad man havde fundet ud af vedrørende den

tidligere ishockeyspiller Tobias Hugelöws forretninger. Den gamle tese om, at der ofte er en direkte korrelation mellem en bedragers succes og hans frækhed, var endnu en gang blevet bekræftet. Muligvis, og måske nok så foruroligende, var det de færreste i efterforskningsgruppen, der havde særlig ondt af bedragerens ofre, eftersom de var professionelle sportsmænd. Folk, der har pådraget sig en tung studiegæld på nogle hundrede tusind for at tage en eksamen med regnskab eller virksomhedsøkonomi som hovedemne, har sjældent alverden tilovers for de medmennesker, der på samme tid har tjent hundrede millioner på at sparke til en bold eller skyde til pucken.

At den tidligere ishockeyspiller Tobias Hugelöw var en fænomenal dribler i mere end én forstand, stod helt klart. Så vidt man kunne forstå, var han enejer af firmaet Ball, for så vidt som det overhovedet eksisterede. Han måtte have været lynhurtig i vendingen, især i projektets indledende fase. Der foregav han at gøre det stik modsatte af, hvad han i virkeligheden var ude på, og præsenterede "Ball Invest" som en international storvirksomhed med hovedsæde i Schweiz og hundredvis af ansatte, der alle arbejdede med kapitalforvaltning. Men på grund af sin fortid inden for sporten og sine varme følelser for svensk idræt havde han nu besluttet at træde til som sponsor for både basket- og ishockeyligaen. Han investerede raskt en snes millioner i blandt andet bandereklamer for "Ball Invest", penge han endnu ikke havde. Men dette storsindede skridt vakte naturligvis en del nysgerrighed. Han var ikke sen til at få arrangeret nogle uformelle møder med klubberne, hvor han ydmygt antydede, at hans kærlighed til svensk idræt kunne række endnu længere. Hermed mente han, at han var villig til at forvalte enkeltspilleres overskudskapital og anbringe penge for en række klubber. For den internationale storvirksomhed Ball ville det ganske vist ret beset være marginale og alt for beskedne forretninger, men hvad gør man ikke for sine venner?

Systemet fungerede, så længe ingen krævede deres penge tilbage. At fremtrylle tilsyneladende seriøse årsregnskaber var åbenbart ikke noget problem for den drevne dribler Tobias. Hen ved halvtreds investorer kunne snart se deres indskudte kapital for-

rente sig med forbløffende hast.

Men den største hastighed i systemet forekom der, hvor de frarrede investeringer forsvandt til noget, der hed "Ball Concept" i skatteparadiset Jomfruøerne. Og der ophørte alle spor.

Bedrageriet kunne således opretholdes i kort eller lang tid, men under alle omstændigheder kun i begrænset tid. I samme øjeblik nogen fik kolde fødder og ville have sine midler tilbage, var det slut med at drible. Hugelöw måtte altså helt koldt have kalkuleret med at sætte fuldt tryk på ballonen, indtil den revnede, og sad nu på omkring 450 millioner plus. Og i sandhedens øjeblik ville han som en anden lille krabbe på Jomfruøernes sandstrande lynhurtigt forsvinde ned i et sort hul.

Men nu var sandhedens øjeblik kun et tastetryk borte. Ewa havde skrevet stort set enslydende e-mails til samtlige de ishockeyspillere, som ifølge avisartikler og imødekommende klubledelser havde sat deres penge i Ball Invest. I disse mails udtrykte Statsadvokaturen for Økonomisk Kriminalitet sin bekymring over oplysninger om, at det pågældende Ball-firma ikke eksisterede i den virkelige verden, og spurgte høfligt – korrekt, men maliciøst – om nogen af modtagerne havde forsøgt at få de investerede penge tilbage. I virkeligheden var spørgsmålet overflødigt. Selvfølgelig havde ingen krævet pengene tilbage, for i så fald ville panikken ved rygten om det allerede have været et faktum.

Hun læste rækken af e-mails igennem endnu en gang og dobbelttjekkede alle adresser. Så var tiden inde; hun forestillede sig, at det var ligesom at stikke en kæp ned i en myretue på en varm sommerdag og køre den rundt. Nøjagtig ét minut før kontortiden officielt sluttede, sendte hun samtlige mails og lukkede ned for den dag. Strømmen af telefonopringninger fra bedragne ishockeyspillere udskød hun med glæde til næste morgen.

Da hun holdt fyraften og kom ud i snesølet på det brunsjappede fortov et par minutter efter kontortid, fik hun pludselig et erindringsglimt, et flashback fra teenagealderen, som hun ikke rigtig kunne tolke. Det var mere en følelse end et egentligt billede, men det havde noget at gøre med tøsne og januarsjap. Hun havde været stormende forelsket, det der højdepunkt fra teenageårene,

som de fleste kan huske eller i det mindste påstår, at de kan huske, eller gerne vil huske. Hun havde været så lykkelig, som kun en teenager kan være. Dengang var det som en drøm.

Men nu var det jo virkelighed. Hun havde fået en datter sent i livet, efter at være fyldt fyre og allerede have opgivet tanken; hendes Pierre var en mand, der ikke passede ind i en eneste af damebladenes problemstillinger. De havde en dejlig lejlighed med aftensol få minutters gang fra hendes arbejdsplads, og når hun trådte ind ad døren derhjemme, havde han for det meste allerede hentet Nathalie, og hun kom løbende og slog armene om halsen på mor og gav sig til at fortælle om dagens begivenheder, og i baggrunden kunne hun høre ham regere med kasseroller eller piskeris ude i køkkenet. Det var for godt til at være sandt.

Eller måske havde hun det så godt, at hun faktisk burde have dårlig samvittighed. Hvad den nye regering så end fandt på at gøre med bagmandspolitiet, risikerede hun aldrig at stå uden arbejde som så mange af hendes kolleger. Som politiinspektør med en juridisk embedseksamen og den videregående lederuddannelse i ryggen kunne hun for eksempel blive politimester et eller andet sted; man havde allerede rettet en diskret forespørgsel fra Skövde for at høre, om hun var interesseret.

Nathalie var ikke fyldt fire, så hun kunne sikkert klare en flytning uden de helt store problemer. Det var sværere at gisne om, hvordan Pierre ville have det med at flytte til en mindre provinsby. Han ville sikkert sige, at han om nødvendigt ville følge hende til verdens ende. Men han ville komme til at savne torvehallen oppe på Östermalm, og de eneste venner, han havde fået efter de mange års udlændighed, boede jo her i Stockholm, og det gjorde hendes egne få venner for øvrigt også. Nej, en højere gradsbetegnelse ville ved nærmere eftertanke ikke være omstillingen værd. Det var ikke nødvendigt at blive politimester, det vrimlede med jobs på niveauet lige under, og hvis man skulle være ærlig, var det en klar fordel at være kvindelig chefkandidat i en så mandsdomineret verden som Stockholms Politi. Det skulle nok ordne sig.

For en gangs skyld var de ikke hjemme, da hun kom. Der

var tændt lys i lejligheden, men dæmpet. Sådan gjorde han, når han skulle et ærinde ud, netop som han vidste, at hun var på vej hjem. Han kunne ikke lide, at hun skulle komme alene hjem til en mørk lejlighed, som han sagde. Som sædvanlig ikke et sandkorn på entréens væg-til-væg-kokostæppe, og det rødlige korsikanske marmorgulv, der afløste det i forstuen og fortsatte ind i den store dagligstue, skinnede lige så nybonet som altid. Hun sparkede skoene af og hængte overtøjet på plads, stak fødderne i sine orientalske tøfler og gik ud i køkkenet.

Corvée, tænkte hun, da hun så rækken af kobberkasseroller med diverse ingredienser, som han havde gjort klar til aftensmaden, stå parat ved siden af kogepladerne. Han kaldte det *corvée*, "arbejdstjeneste", og hævdede, at det var noget, der i den grad havde præget hans første tyve år ved militæret. Men dengang gjorde han pertentligt rent fire gange om dagen, nu var det kun én gang, om morgenen når han kom hjem efter at have afleveret Nathalie i børnehaven.

Han havde lagt sedlen på det sædvanlige sted. Og den var som sædvanlig i telegramstil: Tilbage 18.00. Købt ind i torvehallen. Besøg af Erik og Acke, Ingalill og Anna kan ikke. Je t'aime comme toujours.

Det mindede hende endnu en gang om, at hun burde være startet på det der aftenkursus i fransk. Trods tre år i gymnasiet og en pæn karakter kunne hun ikke sige stort mere end goddag på det, der immerhen var hans førstesprog. Hele hans bog var jo på fransk, og hun havde ikke kunnet læse en linje, og han var altid så besynderligt uvillig til at fortælle, hvad det egentlig var, han skrev – det, der i over to år havde lagt beslag på størstedelen af hans dagligdag.

Réflexions d'un Légionnaire de longue date, gentog hun ved sig selv, da hun gik ind i stuen og sank ned i den voluminøse hvide sofa, der trods al *corvée* begyndte at udvise tydelige spor af Nathalies hærgen. Hun kunne da i det mindste huske titlen på hans bog. Men oversættelsen gav ikke helt sig selv. Det kunne betyde "En langtidslegionærs betragtninger", men også tanker, som en, der har været legionær, har gjort sig over lang tid. Der var en dob-

beltydig nuance, hævdede han. Med ærkefransk udtale af ordet *nuance*, selvfølgelig.

* * *

DE FØRSTE DAGE i isolationscellen ville have været som det uvirkeligste mareridt, hvis det ikke havde været for de betændte sår, han havde rundt om håndleddene. De havde strammet de tynde amerikanske strips så hårdt til, at hans hænder straks begyndte at dunke af smerte for snart efter at blive følelseløse. Han var også faldet på vej ned ad trappen, da en af soldaterne sparkede ham eller puffede til ham med noget hårdt, samtidig med at han brølede "Go! Go! Go!"

Hans hænder var snøret sammen på ryggen, og han havde fået trukket en sort hætte over hovedet, så han kunne ikke se, hvor han faldt, og end mindre afbøde faldet. Han slog sig i ansigtet og mærkede blodet løbe under hættens, men soldaterne fik ham hurtigt hevet på benene og slæbte ham resten af vejen ned. På det tidspunkt troede han, de var amerikanere, som var kommet for at tage hans familie. Den slags var jo sket før, amerikanere og englændere kunne vist gøre, hvad der passede dem hvor som helst i verden.

Ude mellem blokkene ramte kulden ham som en mur, og han hørte stemmer, gråd og skrig og kunne identificere flere nabo-familier, der åbenbart blev ført bort på samme måde som hans egen. Hans mor græd og brokkede sig, og mærkeligt nok var han lidt flov over det. Så blev hele familien gennet ind i en bil af en slags, hvor de sad tæt sammenpakket med soldater, der hele tiden råbte til dem på engelsk, at de skulle klappe i – *shut the fuck up motherfuckers* og den slags. Men man kunne nu godt høre, at de var svenskere. Måske var det bare en form for psykisk terror, der gik ud på at få dem alle sammen til at tro, at de virkelig var amerikanere. Eller også ville de gerne føle sig som amerikanere, det var ikke til at vide hvilken af delene.

Han havde forsøgt at tænke sig om, at holde hovedet koldt, at forstå hvad der skete. Men det var skrupumuligt, det føltes, som

om hele hjernen var kortsluttet. Det var tilmed svært at huske, hvad der var sket for bare nogle få minutter siden. Nu sad han bagbundet og blødende under en sort hætte i en lastbil eller varevogn af en slags sammen med sin mor og far, to brødre og to søstre. En søster manglede; Aisha sov hos en svensk klassekammerat i nat.

Men hvad var der sket? Han havde sikkert sovet dybt, ja, det måtte han have gjort. Et voldsomt brag og så råben og skrigen. Stærke stavlygter rettet mod ansigtet, lejligheden fuld af hætteklædte mænd i sorte uniformer, med pistoler og automatvåben i hænderne. De stormede fra seng til seng og brølede til dem alle sammen, at de skulle lægge sig på maven med hænderne på ryggen. Så kom håndjernene og hættten, der berøvede dem synet. Først da tændte de lys rundt om i lejligheden, og han fornemmede, at de lykønskede hinanden og udvekslede highfives. Radioapparater knitrede og bippede, og en eller anden sagde på engelsk, at objekt fem var sikret. Ret meget mere nåede han ikke at tænke, inden han faldt på trappen. Han troede, at de var blevet kidnappet af terrorister, velsagtens på grund af deres maskering og overdrevne bevæbning. Men en almindelig familie ude i en almindelig forstad kunne vel ikke være et terrormål, så dumme kunne vel selv ikke de mest hjernedøde terrorister være?

Men angriberne kunne jo heller ikke være fra politiet. Hvis politiet ville dem noget, kunne de vel bare ringe på døren tidligt om morgenen eller sent om aftenen. Så det var altså soldater og endvidere soldater, der spillede amerikanere. Eller måske svenske og amerikanske soldater, der samarbejdede? Men hvem satte soldater ind mod en almindelig familie i en almindelig forstad?

Han blev ikke stort klogere de følgende timer. De hev hættten af ham, klippede håndjernene over og smed ham ind i en stærkt oplyst celle. Der var en briks med pvc-betræk og papirlagen, et gråt tæppe, der lugtede af bræk, en håndvask, et sammenklappeligt skrivebord og en stol. Skrivebordet var monteret under det uigennemsigtige vindue af armeret panserglas.

Først havde han siddet helt stille på briksen, som lammet, lige så lidt i stand til at tænke som til at gøre noget. Til sidst begyndte smerterne fra sårene i ansigtet og rundt om handleddene dog at

trænge sig på sammen med den stikkende og prikkende fornemmelse i hænderne, efter at der var kommet gang i blodomløbet. Han tog sig sammen, rejste sig og gav sig til at skylle sårene på håndleddene med koldt vandt og vaskede ansigtet rent for alt det levrede blod, men så begyndte det at bløde igen.

Efter nogle timer kom der en læge og en sygeplejerske. De undskyldte ventetiden med, at de havde haft meget at se til i morgentimerne, hvorefter de lappede ham sammen, syede såret i ansigtet, forbandt hans håndled og gav ham nogle tabletter at sove på.

Han havde ingen anelse om, hvor længe han sov. Men det var nok både længe og tungt, for der var ikke ret lyst uden for det matterede vindue, da han vågnede ved, at han frøs. De havde jo pågrebet ham i sengen uden andet på end et par korte underbukser og en T-shirt.

De gav ham noget nyt tøj, en slags grøn fangedragt, en bakke med mad, tandpasta, en meget lille tandbørste og et par sutsko. Derefter begyndte der at komme mad med jævne mellemrum, samme slags mad som han huskede fra skolebespisningen, og han spiste hver gang, mere for at have noget at give sig til end fordi han var sulten. Men blodpølsen rørte han ikke. Det var ikke, fordi han havde religiøse indvendinger, snarere kulinariske, det var jo skolemaden om igen. Nej, det var arrestbetjentenes fnisende fryd, da de helt overflødigt sagde til ham, at det dér er lavet af griseblod, men det er du vel klar over, eller hvad?

Mere skete der ikke i tre uudholdeligt lange døgn. Så stillede de med håndjern, rigtige håndjern af stål denne gang, og fodlænker og førte ham ned i underjordiske gange og op i en stor bygning i jugendstil, hvor han for første gang mødte sin advokat. Han skulle nemlig varetægtsfængles.

Advokaten ville vide, hvordan han stillede sig til sigtelsen. Det var umuligt at svare på, da han ikke var blevet gjort bekendt med nogen sigtelse; ud over arrestbetjentene havde ingen talt med ham, siden terrorpolitiet lossede ham af i cellen. Advokaten, der var lyshåret og så meget ung ud, bladede lidt i sine papirer og fortalte så, at han var sigtet for sabotage, "forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed" og terrorisme. Han forsøgte

at finde ud af, hvordan han mere konkret var mistænkt for den slags forbrydelser, men det vidste advokaten ikke. Så sagde han, at han var uskyldig, og spurgte, hvor mange andre der skulle varetægtsfængsles.

De var ni i alt. Men advokaten kunne ikke fortælle, hvem de andre var, for så ville han bryde sin lovbestemte tavshedspligt. Nu ville de en efter en blive fremstillet i den store terrrorsal, hvor man dømte særlig farlige forbrydere eller behandlede sager, hvor risikoen for befrielsesforsøg eller faren for overfald og attentater kunne anses for overhængende. Tre af de andre var allerede blevet varetægtsfængslet.

Den store terrrorsal var tom undtagen for politimænd i sorte uniformer, skudsikre veste og røverhuer. Der var to anklagere, den ene kendt fra sin medvirken i diverse fjernsynsudsendelser. De tre dommere sad på en forhøjning bag panserglass.

Det hele gik så stærkt. Anklageren opremsede hurtigt anklagepunkterne sabotage, forbrydelser mod statens sikkerhed og terrorisme uden at uddybe dem nærmere. Hans advokat sagde, at han afviste anklagen, og at den i øvrigt var svær at tage stilling til, fordi den var så ukonkret formuleret. Anklageren forklarede så, at bevismaterialet på grund af sagens særlige karakter indtil videre var hemmeligt, men at det først og fremmest byggede på det, man havde beslaglagt hjemme hos den mistænkte, samt at man havde en hemmeligstemplet rapport om det beslaglagte gods, som domstolen, men ikke den sigtede, kunne få at se. Anklageren rakte et stykke papir over til de tre dommere, der det næste minuts tid sad og så eftertænksomme ud og nikkede bekymret. Så blev han varetægtsfængslet og ført ud. Det hele var overstået på fem minutter.

Efter retsmødet fik han lov at ligge og vente en uge i cellen. Han mente i hvert fald, det var en uge; han havde spurgt advokaten, hvilken dato det var, og hvad klokken var, men allerede efter få dage løb han sur i regnskabet, indtil han kom på at lave små skrabemærker med neglen i cellevæggen, fire lodrette streger og en vandret, for at holde styr på tiden.

På et tidspunkt kom de og spurgte, om han ville ud i gården.

Det var et lagkagestykkeformet bur af svært trådnet oppe på arrestens tag, og han havde håbet at se lidt dagslys. Men det var snestorm, og han havde kun et par sutsko på sine bare fødder. Han bad sig fritaget for gårdturen for fremtiden, selvom den var hans eneste lovhjemlede rettighed.

Den syvende dag, hvis ellers han havde regnet rigtigt, kom de for at hente ham til afhøring. Denne gang nøjedes de med at give ham håndjern på. Han blev ført hen til en elevator, ned under jorden og videre til en anden elevator, op igen og hen til nogle stål- og panserglasdøre, hvor arrestbetjentene ringede på, hvorefter de to politimænd, der skulle afhøre ham, kom ud og tog ham med ind i et forhørslokale.

De tog håndjernene af ham og bad ham sætte sig ned. De lignede almindelige, flinke svenskere, ikke tykke, ikke overtrænede muskelbjerge som dem fra terrorpolitiet, ikke underligt klædt, en af dem var i cowboybukser, ikke uvenlige, ikke venlige, med blå øjne, naturligvis, og midaldrende.

Lokalet var lille, et bord og tre stole udgjorde hele møblementet. De to politimænd havde noter og lister af en slags og en papkasse med forskellige ting i små plasticposer, som de havde anbragt ved siden af båndoptageren på bordet. De præsenterede sig som henholdsvis kriminalassistent 343 og kommissær 242 fra Sikkerhedspolitiet og forklarede næsten forlegent, at deres identitet på grund af sikkerhedskravene i terrorsager var hemmelig. Så spurgte de, om han havde nogen spørgsmål, inden de gik i gang med selve afhøringen. Det var ikke sikkert, de kunne besvare dem, men man kunne da altid forsøge. Og de spurgte, om han havde brug for nogen af sine personlige ejendele derhjemme fra.

Han spurgte, hvad der var sket med hans forældre og søskende, og de svarede hurtigt og venligt, at alle i familien var blevet løsladt efter tre dage, og at ingen af dem var blevet sigtet for noget. Han spurgte så, hvem de andre varetægtsfængslede var, men det ville de ikke svare på.

Han sagde, at han ville have sit eget tøj, og at hans mor sikkert kunne pakke en taske. Og så ville han have en skraber, så han kunne blive barberet. Men det gik ikke, i så fald skulle han have

en elektrisk barbermaskine og barbervand uden sprit. En af dem forsøgte sig med en vits om, at han vel alligevel var til fuldkæg, men han svarede uden at fortrække en mine, at han havde det bedst med at være glatbarberet og altid havde været det.

“Okay,” sagde den højeste af dem og tændte for båndoptageren, “så går vi i gang. Afhøring af Moussa Salameh, Trædgårdsvægen 48, 2. sal i Kålsta, foretaget hos Sikkerhedspolitiet den 13. januar. Forhørsleder kommissær 242 og forhørsvidne kriminalassistent 343. Afhøringen optages på bånd, klokken er nu 13.03. Er det i orden, hvis jeg kalder dig Moussa?”

“Ja, værsgo.”

“Ved grundlovsforhøret nægtede du dig skyldig i de forhold, du er sigtet for?”

“Ja.”

“Og det er stadig din indstilling?”

“Ja.”

“Jamen, så lad os starte med at gennemgå listen her over diverse beslaglagte objekter, der stammer fra enten dit hjem eller det kolonihavehus, du og din familie har. Du kan måske begynde med at fortælle os, hvilke låse den her samling nøgler er til ...?”

Han mistede hurtigt pusten. De havde taget en lille, gennem-sigtig plasticpose frem, der så ud til at indeholde fyrre-halvtreds nummererede nøgler, og så kørte de ellers løs. De første ti nøgler kunne han forholdsvis let identificere og fortælle, hvor hørte til. Men det blev hurtigt sværere, de havde åbenbart beslaglagt hver eneste nøgle i familiens hjem.

Han havde håbet, at han ville få at vide, hvad han konkret var anklaget for, at han ville få mulighed for at forsvare sig og udrede alle misforståelser, så han til sidst kunne gå hjem som en fri mand. Men hele den første og anden dag gik afhøringerne udelukkende på den forbandede bunke nøgler, hvoraf de fleste ikke var hans. Det største problem var tydeligvis en nøgle, som hverken han selv eller nogen anden i familien havde kunnet forklare. Kommissær 242 og kriminalassistent 343 mente, at der var tale om en type nøgle, man kun brugte i Algeriet.

Han havde aldrig været i Algeriet. Jo, naturligvis kendte han

nogen, der havde været der, han kendte tilmed nogle algeriere, der var en håndfuld tilbage ude i Kålsta, selvom de fleste var blevet udvist. Måske en eller anden i familien havde fundet en tabt nøgle og aldrig fundet frem til ejeren, han vidste det faktisk ikke. Noget hemmeligt gemmested i Algeriet havde han i hvert fald ikke.

Det var værre med hans mobiltelefon. De havde registreret hver eneste opringning, han havde foretaget de seneste to år, og dem tog det tre dage mere at endevende. Og der var faktisk en del folk, han helt ærligt ikke kunne huske, at han havde ringet til, eller han huskede måske nok, at han havde ringet, men ikke længere i hvilken anledning. Eller om en eller anden havde lånt hans telefon og ringet til nogen, han ikke selv kendte.

Så var der alle adresserne, ikke bare fra hans telefonbog, men også fra løse sedler, som de kunne have fundet alle mulige steder derhjemme. En hel del af dem kendte han, men lige så mange slet ikke, og han havde ikke en chance for at vide, om hans svar var afslørende, mistænkelige, betydningsfulde eller bare intetsigende, og ikke et eneste af disse tusindvis af spørgsmål gav ham det mindste fingerpeg om det store spørgsmål, nemlig hvad han rent faktisk var mistænkt for.

Sommetider fik han en fornemmelse af, at spørgsmålene ikke havde nogen mening i sig selv, men bare tjente til at lade tiden gå og på en eller anden måde køre ham psykisk ned. En dag brugte de tre timer på at tale om fire partisansøm.

Han vidste ikke engang, at de kaldtes partisansøm, og det var garanteret ikke ham, der havde taget de sære små dimser med hjem, det måtte have været en af hans mindre brødre. For et par år siden var der blevet begået et røveri mod en pengetransport nede ved indkøbscenteret, og da røverne flygtede, smed de tusindvis af disse partisansøm ud på vejen efter sig for at punktere eventuelle forfølgeres biler. Partisansøm er svejset sammen i pyramideform, så de vender en skarp spids opad, uanset hvordan de lander; selv troede han, de hed spanske ryttere. Uanset hvad havde kvarterets unger vel samlet alle dem, de fandt, så man kunne sikkert finde et par partisansøm hos hver eneste børnefamilie i området, det vil sige hos de fleste familier. Selv ville han i hvert fald aldrig have

gided at samle sådan nogle ubrugelige dimser til huse.

Efter det lange indslag om partisansøm afbrød de simpelthen afhøringen og lod ham ligge og vente i cellen en uges tid, *stege* som det hed i politijargonen. Eftersom han hverken måtte læse aviser, se fjernsyn, høre radio, modtage breve eller besøg eller blot møde andre fanger, havde han ingen anelse om, at han befandt sig midt i den største terrørsag nogensinde i landets historie.

* * *